

Un racó per descobrir

Per Cristina Fiol

Fotografies de Lupe Suàrez

La Gola del Port de Pollença

Trobam varies localitats conegudes amb el topònim de Gola principalment en referència de la sortida d'un torrent cap a la mar o la desembocadura d'una zona humida. En aquest cas xerram de la petita zona humida que es troba ben enmig del port de Pollença. Un espai entre urbà i silvestre que ha sobreviscut i sobreviu al desenvolupament urbanístic de la zona i, per desgràcia, a l'incivisme d'alguns visitants.

Ara convertida en una espècie de parc urbà, la Gola encara conserva part del seu encant salvatge i, a part dels locals habituals (collverd, gallineta d'aigua, gorrons...) podem trobar algunes sorpreses i joies ornitològiques.

De tot d'una passa un poc de-sapercebuda pel visitant que passeja per primera vegada pel moll, que pentura es sent atret, a primer cop d'ull per la vista d'un simple llac ple d'ànners. Però si hi entrem hi gaudirem, a part de la visita al Centre de Turisme Ornitològic, d'una agradable passejada pels voltants de la zona humida i salicorniar, i pel pinar i la garriga que es troben un poc més avall.

Especialment els mesos de tardor, hivern i primavera són els més prolífics per a l'observació d'aus al parc. L'hivern és molt recomanable per la tranquil·litat que allà es respira i per tant per la possibilitat d'observar més en calma els seus habitants.

Entre octubre i març es pot observar perfectament l'arner (*Alcedo atthis*), sempre emprant els mateixos posadors, la xivitona (*Actitis hypoleucos*), l'agró blanc gros (*Ardea alba*) i l'agró blau (*Ardea cinerea*), molt avesats ja als visitants que circulen pel caminal i que es deixen veure i fotografiar perfectament. Les gavines d'hivern són habituals al parc en aquesta època i a vegades les gavines (*Larus michahellis*) i gavines rojes (*Larus audouinii*) entren a guaitar a la zona humida.

En alguns dies tranquils és possible veure l'àguila peixetera (*Pandion haliaetus*) sobrevolant la Gola i fins i tot provant de pescar a la llacuna.

Els gafarrons (*Serinus serinus*), cadeneres (*Carduelis carduelis*) i verderols (*Carduelis chloris*) omplen

Cabots, *Delichon urbicum*

Gavina, *Larus michahellis*

Busqueret de capell, *Sylvia atricapilla*

Agró blanc gros, *Egretta alba*, i agró blau, *Ardea cinerea*

el parc amb els seus cants a la primavera, també a vegades apareixen els trencapinyons (*Loxia curvirostra*) pel pinar i els tamarells.

A la primavera i a la tardor sovint trobam espècies migrants que s'aturen a passar unes hores o uns dies a la Gola abans de continuar el seu camí. S'han vist agró roig (*Ardea purpurea*), abellarols (*Merops apiaster*), becassineta (*Tringa ochropus*), capsigrany (*Lanius senator*), busquetes (*Hippolais polyglotta*), ull de bou de passa (*Phylloscopus trochilus*) i ull de bou pàl·lid (*Phylloscopus bonelli*), busqueret de garriga (*Sylvia cantillans*), etc.

A l'estiu queden les espècies que crien al parc o a prop, com la butxaqueta (*Cisticola juncidis*), el menjamosques gris (*Muscicapa striata balearica*) i el cabots (*Delichon urbicum*), que recullen fang per construir els seus nius i s'alimenten dels insectes de la Gola.

Més informació sobre la Gola i els ocells que hi podem trobar a www.ctolagola.com. •

Àguila peixatera, *Pandion haliaetus*

Sabies què ...

Per **Maite Serra-Franco**

"Bird brained"

Durant un dur hivern a França un ropit (*Erithacus rubecula*) està mort de gana. Des d'un arbre observa amb enveja l'èxit amb el qual un arner (*Alcedo atthis*) ha aconseguit el seu menjar. L'arner es capbussa una vegada i una altra dins les fredes aigües capturant deliciosos peixets. El ropit, desesperat per aconseguir aliment, no deixa escapar ni el més mínim detall de l'actuació de l'arner i, empès per la gana, procedeix a intentar pescar en les gelades aigües. El ropit no només va ser capaç d'observar i estudiar les accions d'una au de diferent espècie, sinó també de posar-les en pràctica i fer alguna cosa que, en principi, no és pròpia dels ropits. Fets com aquest han estat documentats de forma esporàdica per alguns fotògrafs ^{1,2}.

A Àfrica, un ocell conegut com a "guia de la mel" (*Indicator indicator*) utilitza el seu agut instint per cercar i trobar rusc d'abelles, però sap que seria un suïcidi llançar-se directament al banquet. Per això recorre a l'ajuda d'uns altres. L'au recorre el bosc a la recerca del soci adequat per a l'atrancament. Un animal que mengi mel, com els teixons o l'ésser humà, els quals a més han après a comunicar-se amb l'au. L'associació amb l'ésser humà arriba fins a tal punt que quan alguna tri-

Un ropit es capaç de pescar un peix en condicions extremes. David Taylor

bu desitja trobar mel, només ha de cridar a l'ocell xiulant. Una vegada que l'ocell troba un soci, al més pur estil Disney, amb el seu cant el guia cap al rusc perquè s'encarregui del treball brut. L'ocell vola cantant una cançó que ve a dir "segueix-me". El soci segueix a l'au, la qual vola ràpidament davant i espera, assegurant-se contínuament que la poden veure. Una vegada que l'ocell ha arribat al rusc, substitueix la melodia del seu cant inicial per una altra que ve a dir "aquí hem arribat. De fet és un negoci just, l'au guia cap a la mel i l'indicador, per la seva banda, rep el seu premi: un festí de larves i cera

^{3,4,5}. Com va poder desenvolupar-se aquesta insòlita col·laboració?

Alguns còrvids com per exemple els gaigs (*Garrulus glandarius*) o les graules (*Corvus frugilegus*), recorden perfectament, no només on van amagar el menjar, sinó també quin tipus de menjar van enterrar en cada amagatall, i fins i tot, quan el van enterrar. Alguns arriben a amagar més de 30.000 queviures per recuperar-les més tard. Sembla clar que tenen memòria que els permet recordar els llocs exactes als quals hauran de tornar a buscar les seves provisions. Però, a més, requereixen de l'experiència per aprendre que

L'indicador de la mel rep la seva part. Michel Laplace-Toulouse.